

Swoje rozstrzygnięcie pozwany oparł na ustaleniu, że powoda i zainteresowaną łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych zawarta w dniu 21 grudnia 2000 r. o nr 6363N.

W dniu 13.05.2003 r. powód wstrzymał dostawę energii elektrycznej do lokalu zainteresowanej, powołując się na utrzymujące się od 15 grudnia 2001 r. zadłużenie. O zadłużeniu tym zainteresowana była wielokrotnie informowana o zarówno pisemnie (26.11.2002 r.) oraz przez pracowników POK T G w czasie jej wizyt w dziale windykacji.

Ponadto w dniu 10 stycznia 2003 r. wyrażono zgodę na spłacenie należności płatniczych w terminie do 12 lutego 2003 r.

W ocenie pozwanego, powód nie dopełnił wszystkich wynikających z art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne procedur umożliwiających wstrzymanie dostaw energii elektrycznej, w szczególności nie powiadomił zainteresowanej pisemnie o zamiarze wypowiedzenia umowy i nie wyznaczył mu dodatkowego dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Pismo z dnia 26 listopada 2002 r., w ocenie Prezesa URE, nie stanowi powiadomienia, o którym mowa w art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, gdyż nie zawiera powiadomienia odbiorcy o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej ani wyraźnego powiadomienia o wyznaczeniu odbiorcy dodatkowego dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności.

Ponadto, pismo to pochodzi sprzed wejścia w życie nowelizacji ustawy Prawo energetyczne, ustawą z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2002 r., Nr 135, poz. 1 144), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2003 r., wprowadzając przepis art. 6 ust 3a.

Prezes URE ustalił także, że od grudnia 2002 r. pomiędzy stronami toczy się postępowanie sadowe przed Sądem Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w T G, w związku z tym, nie ma podstaw do uznania, że zainteresowana pozostawała w zwłoce.

Od powyższej Decyzji powód wniósł odwołanie, wnosząc o jej zmianę w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie czy dokonane w dniu 13 maja 2003 roku wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej do lokalu zajmowanego przez zainteresowaną dokonane zostało zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa lub o jej uchylenie, a ponadto zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Skarżący zarzucił:

- naruszenie art. 6 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż przesłanką warunkującą wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej jest zwłoka odbiorcy w dokonaniu zapłaty, a więc zawinione uchylenie się od obowiązku spełnienia świadczenia.
- naruszenie art. 476 ustawy Kodeks cywilny, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż to na wierzycielu ciąży obowiązek wykazania istnienia zwłoki dłużnika, a nadto przyjęciu, iż zainteresowana wykazała, iż nie pozostaje w zwłocie.
- naruszenie art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez nie ustalenie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności. W szczególności zaś nie ustaleniu czy toczący się spór prze sądem cywilnym uzasadnia przyjęcie stanowiska, że zainteresowana w dniu wstrzymania dostarczania energii elektrycznej pozostawała w opóźnieniu.

Pozwany i zainteresowana wnieśli o oddalenie odwołania.

Rozpoznając odwołanie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Stosownie do treści art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. Nr 153 z 2003 r., poz. 1504 z późn. zm.), przedsiębiorstwa energetyczne, o których

mowa w ust. 1, mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Przepis ten, jak trafnie wskazał Prezes URE obowiązuje od 1.01.2003 r.

W ocenie Sądu, treść przytoczonego przepisu nie pozostawia wątpliwości że wstrzymanie dostarczania energii stanowi uprawnienie przedsiębiorstwa energetycznego, z którego może ono skorzystać po spełnieniu wymogu formalnego - pisemnego powiadomienia o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. Oczywistym jest, że pismo takie musi zawierać ściśle określenie należności i terminu zapłaty.

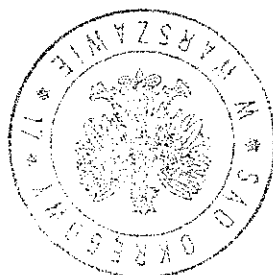
Powód nie kwestionuje ustalenia pozwanego, że po 1.01.2003 r. nie powiadomił na piśmie zainteresowanej o piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczył dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. W konsekwencji, należy uznać za trafną konkluzję pozwanego, że powód nie spełnił warunków wstrzymania dostarczania energii do lokalu zainteresowanej, określonych w art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne. Wstrzymanie dostaw było zatem nieuzasadnione.

W świetle powyższego, przedstawione w odwołaniu zarzuty są bezprzedmiotowe, chociaż nie można odmówić im słuszności.

Przepis art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne nie uzależnia prawa do wstrzymania dostarczania energii od zwłoki odbiorcy, gdyż ustawodawca takiego warunku w nim nie zawarł. Określenie "odbiorca zwleka z zapłatą" oznacza, że nie jest tożsame z określeniem "odbiorca pozostaje w zwłoce" i odpowiada potocznemu znaczeniu instytucji opóźnienia.

Zgodzić się również należy, że pozwany nie ustalił, czy należność powo-
da jest należnością objętą przedmiotem postępowania sądowego przed Sądem
Rejonowym Wydziałem I Cywilnym w T G. Należy jednak
zauważyć, że skoro powód nie dopełnił wskazanego wyżej obowiązku pisemne-
go powiadomienia zainteresowanej, to nie jest określił również której należności
dochodzi. Nie jest więc możliwe stwierdzenie czy należność ta pozostaje
przedmiotem postępowania sądowego i czy ma charakter sporny.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do je-
go uwzględnienia (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński

Mr. Bogdan Gierzyński
Za: _____
Sędzią